

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XVII. Perfectio Obedientiæ ex abnegatione & mortificatione propriæ
voluntatis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

CAPVT XVII.

PERFECTIO OBEDIENTIAE EX ABNEGATIONE

Et mortificatione propria voluntatis.

QUONIAM OBEDIENTIAE VIRTUS sedem suam in voluntate tanquam in proprio subiecto habeat: idem in ea precipue proprios suos effectus exerit. Inter quos primus, & tanquam reliquorum fundamentum eminet, modum Religiosus voluntatem subijciat Dei & suorum superiorum voluntati: efficiens, vt in omnibus, quæ vult, aut non vult, sit illis conformis. In qua obedientia & conformitate debet totam suam perfectionem collocare: vt in verbis S. Gregorius affirmavit: operator strenuus vitæ socialis, & communitate tecum Deo seruientium pius æmulator, si æterni meriti ampliorum retributionem per Obedientiam bonum adipisci desiderat, in hoc solo se cognoscat excellere: si præ cæteris arbitrio maioris propriam subdidit voluntatem. Nam nec magna lucra ieiunij, nec asperæ vitæ studia, deuotis Charitati militibus cum maiorum præcepto sunt conferenda. Maioris etenim est meriti Charitatis iniuncta refectio, ieiunio propria deliberatione susceptio. Qui enim iustus, carnem reficit inuitus, ieiunij præmium deuotione promeruit: & amplio rem mercedem Obedientiam manducando conquirit. Samuel itaque magna promptitudine surgens è lecto, ad Sacerdotem Hebraeos accessit: vt, quid vellet, intelligeret: & cum eadem promptitudine iustus ab eo redijt vt dormiret: nihil enim eorum, quæ iubentur, etiamsi minimum, esse contemnendum. Hæc in substantia S. Gregorius. Et idem confirmat omnibus rationibus superius cap. 12. positis, ad huius virtutis præstantiam comprobandam. Cuius secundus effectus est, strenuè & viriliter mortificare omnes actus & affectus propriae voluntatis. Propriam autem cum S. Anselmo appellamus eam, quæ pro prima Regula suorum actuum non Diuinam voluntatem, sed seipsam accipit, libitum suum sequens, quasi alium Superiorem non haberet, à quo dirigeretur. Aut (vt S. Bernardus ait) voluntas propria est quæ neque Dei est, neque Prælatorum, nec boni communis; sed est eius solius, qui illam habet eam inordinata ad id, quod ipsam delectat, propensione: quamuis in eo conculcet, quod reliquis placet. Cuius damna & incommoda numeratim retulimus fusè in Duce spirituali. Quæ licet in omnibus Christianis perniciosissima sit, & omnium peccatorum radix: eius tamen obliquitas & inordinatio maximè apparet in Religiosis, qui Obedientiam voto eam Deo Domino nostro sacrificarunt: quam tamen in suis postea actionibus retinunt, & usurpant. Qui est modus quidam prædæ: quia auferunt Deo partem holocausti, cum totum obtulissent; accipiunt autem sibi, quod optimum est: & quod maximè Deus desiderabat, cor scilicet & libertatem.

Hoc mirificè declarauit Spiritus Sanctus duabus admirandis sententijs, quibus

“ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “

2.

Lib. de se
mil. c. 6.

Serm. 3 de
Resurrect.

Tract. 4.
c. 39.

Gen. 4. 4.
Vide Per-
erium in eā
volum.

Lib. 35. de
Civitate Dei
c. 7.
b. 1. Ioan. 3.
12.
Lib. 4. in
Genes. c. 2.
a. Pro. 23. 26.

apud LXX.

b. 1. Cor. 13. 5

quibus ad hanc rem est usus, *Prima* est, quam dixit, loquens cum Cain: nam cum ipse acceptasset sacrificium Abel, quod obtulit de primogenitis gregis sui; & reieccisset sacrificium Cain, quod obtulit ex fructibus terræ; & hic vehementer propterea fuisse iratus. Deus, ut causam manifestaret eius, quod fecerat, loquens cum illo, inter alia dixit ei (iuxta translationem 70. Interpretum, quam multi Sancti Patres sequuntur) *a nonne si recte offeras non irasceris autem diuidas peccasti?* quasi distinctius ei dixerit: bonum fuit propositum, ac desiderium tuum offerendi mihi sacrificium: sed tempore executionis defecisti: non enim ita bene diuisisti, atque frater tuus Abel: qui dedit mihi primogenita gregis sui, quæ optima sunt, & reliquis pretiosiora, retinens sibi reliqua: tu verò contrà, quod deterius erat, hoc est fructus terræ mihi didisti, retinens tibi quod melius erat, & ego pluris faciebam. Sed maiorem spiritum ex hac sententia deducit gloriosus Doctor Sanctus Augustinus, dicens quod Cain in suis operibus (quæ S. Ioannes b. *maligna* vocat) diuidebat: dans Deo aliquid suum, sibi autem seipsum: quod omnes faciunt, qui non Dei, sed suam sectantur voluntatem, & eam, dum retinent, retinunt sibi melius, quod ipsi habent; Deo autem dant deterius. Cain (ait Rupertus Abbas) fuit reprobatus: quia cor suum retinuit sibi, & fructus terræ obtulit Deo. Deus autem a cor potius (ut postea dixit) *ab eo requirebat*, intellectum scilicet & voluntatem, quæ sunt gregis potentiarum nostrarum primogenita: & quam diu hæc primogenita Deo non tradimus, non placet ei nostræ oblationes: quia iniquam facimus earum diuisionem. Intellegitur igitur Religiosus, voluntatis suæ proprietarius, quod licet initio, cum Religionem est ingressus bene obtulerit; eiusque sacrificium fuerit à Deo acceptatum, sicut Abel; sed quod fuerit ex suis primogenitis propter tria causa vota, & præcipue obedientiæ: postea tamen in omnibus, quæ sola sua propria voluntate facit, non rectè diuidit: ideo quæ ab ipso Domino reprobatæ: eò quod similia sint fructibus terræ, quos obtulit Cain, & valde terrena: orta à terrena quadam voluntate, ad seipsam & ad terrena bona valde propensa & addicta. Cumque hoc quod deterius est, Deo offerat: si sibi retinet, quod melius magisque pretiosum est, voluntatem scilicet & cor suum. Ex quo quid aliud ei eueniet, quam euenit ipsi Cain? Nam in primis propria voluntas semper Diuinæ inspirationi resistit: neque scit, quid sit, suum peccatum agnoscere, neque poenitentia duci: sed potius indurefcit, & pergit, ac ruit semper. Cain, in peius. Quamuis enim Deus illi dixisset: *quiesce*, ac desiste à praua voluntate, quam nunchabes: ipse autem non obediuit, sed induruit potius; & quod voluntas suggererat, executus est: educens per fraudem fratrem suum foras, & occidens eum. Nam (ut Sanctus Bernardus ait) *ubi propria voluntas imperat, non habet locum charitas*: quæ b. non quartus qui in

sed quæ sunt Dei, & fratrum suorum: ac propria voluntas semper quæ
 sua sunt, & quæ sibi placent, & commodum aliquod adferunt, quærit
 etiam huius rei gratiâ, opus ei sit, Dei voluntatem & proximi com-
 modum conculcare. Sed ulterius adhuc durities eius & rebellio progredi-
 tur. Nam quemadmodum Cain reprehensus à Deo propter hoc crimen,
 voluit illud Deo ipsi occultare, & imprudenter respondit: *c Num custos*
fratris mei sum ego? ac mentitus est, negando se scire; vbi frater suus esset
 sua propria voluntas ad eum est audax & proiecta: vt sua peccata excuset, etiam
 interdum mentiens, vt ea occultet hominibus. Et, vt idem Sanctus ait, vel-
 let etiam occulta esse Deo; ne Deus illa nosset: quod est optare quodam-
 modo, ipsum non esse Deum. Non enim esset Deus, qui hominum improbi-
 tates non nosceret, nec punire posset. Et hæc suprema miseria est infelicissi-
 ma huius voluntatis. Cuius maxima pœna in hac vita est, quod dixit Deus
 Cain: *vagus & profugus eris super terram.* Nam voluntas propria à Deo deserta
 (vt Sanctus Ambrosius ait) semper vaga est, inconstans, & mutabilis: fugiens
 caelum, & reptans super terram. O quàm rectè his, qui propriam volunta-
 tem sequuntur, dicere licet illud Sancti Thadæi Apost. *d Va va illis, qui in*
via Cain abierunt, sequentes propriam voluntatem. Incident enim in eadem
 miserias, in quas infelix ille incidit; & reprobabuntur odioque habebuntur
 ab ipso Deo Domino nostro. Qui per Isaiam protulit secundam sententiam
 in rem præsentem: *c Ego Dominus diligens iudicium, & odio habens rapinam in*
holocausto: quando scilicet aliquid subtrahitur eorum, quæ oblata mihi
 fuerant. Et quoniam hæc rapina est rei, Deo per votum sacratæ, Sancti eam
 appellant Sacrilegium. Et Sanctus Bernardus ad eum rem exaggerat, vt dicat:
 Nullum sacrilegij crimen reperitur deterius, quàm in voluntatem semel ob-
 lata Deo, recipere potestatem. Quod enim res oblata maior est, eò grauior est
 rapina, si eadem recipiatur. Cumque voluntas sit fons operum bonorum &
 peccatorum: qui eam Deo subtrahit, sibi que propriam facit, periculo exponi-
 tur, sese ingrauiora peccata præcipitandi, & in eis pereundi. An ex collegio
 Apostolico (ait idem Sanctus) reprobati quis potest, nisi oculos habens?
 sunt enim loculi non modò pecuniæ, sed etiam propriæ voluntatis, vsurpa-
 tæ scilicet contra, Deum, qui eius est Dominus.

ET QUAMVIS res, quæ sit, sit ex se bona & sancta, ait Sanctus Basilius, tamē
 rapina est eam facere contra prohibitionem Superioris: nec utilis erit, sed
 noxia. Deus enim odio habet rapinam in holocausto, hoc est eum odit, qui,
 quod alienum est, accipit eo titulo, vt aliquod Deo obsequium præster.
 & sicut qui furaretur: vt eleemosynam faceret: talis eleemosyna odio
 haberetur à Deo; eò quod fieret cum iniuria proximi: ita DEVS
 odio habet oblationem operis boni, quod ei offert Religiosus contra

3.

c Gen. 4. 9.

4.

Lib. 1. de vo-

cat.
Gen. c. 2.
d in epist.
ver. 11.

c Isai. 61. 8.

Epist. vlei-
ma.

In Doctri-
na.

Ecce, nos
reliquimus
omnia pro-
pe finem.

Serm. de
abdic. rerū
Reg. 7 &
38. breuis-
rum.

Serm. 7. in
Cantica.

Fi. Reg. 15. 11

Collat. 10.
c. 7. In spe-
culo discipl.
par. 1. c. 4.
De vita spi-
rit. num. 12
Lib. 85.
questionum
q. 36. tom. 4

c. 8.

Serm. de
abdicat re-
rum.

Prælati obedientiam: non enim offert, quod suum est; sed quod Prælati cuius voluntati prius traditum erat. Voluntas præterea propria & ipsi Diuina proprietates habent valde repugnantes. Propria enim (vt ait Sanctus Bernardus) conuertit bonum in malum, & preciosam in vile: & ieiunium ac sacrificium, quod ex se fuisset Deo valde gratum, odio habetur, quando inficitur lepra propriæ voluntatis. At obedientia conuertit vile in preciosum, & quod abiectum est exaltat in magnam sublimitatem. Ac propterea Samuel dixit Saul: *Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius vt obediatur voci Domini: melior est enim obedientia, quam victima; & auscultare magis, quam offerre adipem arietum* quasi distinctius dixerit: nullum opus, etiam si optimum, magnæque meriti videatur: si eam obedientia comparatur, alicuius momenti esse iudicabitur: & Religio ac pietas, siue deuotio, contra id, quod Deus iubet, tendens, falsa prorsus est. Solum enim Diuinæ voluntatis fundamentum veram dat bonitatem, stabilitatem, & valorem omni operi studioso fundamento sublato propriæ voluntatis.

Ex quo deduco: supremam veri obedientis curam versari debere circa mortificationem affectuum, & impulsuum propriæ voluntatis. Hanc enim ait Cassianus, esse finem vocatiōis eius: & in hoc, ait Sanctus Bonanatura, omnem Religionis eius perfectionem consistere. Et vt Sanctus Ephrem dixit: eo proficiet magis, quod amplius mortificauerit, ac subiecerit propriam voluntatem. Eum in modum, quo Sanctus Augustinus dixit: imminutionem cupiditatis, incrementum esse charitatis; & huius perfectionem, esse, omni cupiditate carere. Quare dicere licet: maximam propriæ voluntatis mortificationem esse augmentum Obedientiæ, qua Diuina voluntas executioni mandatur: perfectionem autem executionis Diuinæ voluntatis consistere in plena propriæ voluntatis spoliatione, & ampliam supremæ Spiritus paupertatis, quæ hominem exuit & euacuat à seipso, & omnibus voluntatis propriæ actibus, vt superius est dictum.

AD HANC perfectionem his gradibus ascenditur. *Primus* est, nihil vnquam facere contra expressam Prælati prohibitionem; neque contra id quod creditur eius esse voluntatis. Et hinc ad *Secundum* ascenditur, quem Sanctus Basilius vocat, non facere quicquam in occulto cum desiderio, ut Superiori innotescat. Nam quamuis verum sit, licere Religioso multa bona opera facere, sibi non prohibita, nec petita à Superioribus facultate desiderij tamen ea occultandi ex timore, quod Prælati, si sciret, prohiberet: effectus est propriæ voluntatis, non Deum sed seipsam querentis: ideoque quicquid Superiore insciente fit, id quodam modo furtum est. Quare qui maiorem perfectionem desiderat, *tertium* gradum conscendere debet, quo desideret, quoad fieri possit, approbatione Superioris haberi

ad om-

omnes suas actiones: sic enim magis illæ erunt meritoria, magisque leu-
tatem in modum, quo antiqui Monachi (vt Author est Cassianus) faculta-
tem hanc etiam ad res exiguas, & necessarias petebant: quod magis mortifi-
carent suam voluntatem, & inanem gloriam. *Quartus* gradus est, nunquam
querere directe aut indirecte Superioris voluntatem in huiusmodi faculta-
te concedenda, flectere, & ad suam pertrahere: sed ex animo optare, vt liberè
& absque vllò respectu ille constituat, & præscribat quod magis expediet; e-
tiamque resignationem habere, de qua nunc dicemus.

CAPVT XVIII.

INDIFFERENTIA ET RESIGNATIO PROPRIÆ
voluntatis voluntati Dei & Prælatorum; & ratio facultatem ab eis petendi,
seq. ad id quod illi volunt, sed non iubent, offerendi.

PERFECTA PROPRIÆ VOLUNTATIS MORTIFICATIO, de qua hætenus
diximus, secum adfert fideles duas heroicæ obedientiæ socias, quas in-
differentiam resignationem appellamus. **INDIFFERENTIA** in eo est posita,
vt Religiosus non magis ad vnam partem inclinaret, quàm ad alteram. Quem-
admodum statera bilances, quarum examen ita rectum stat, vt neque ad v-
nam, neque ad alteram inclinaret, donec pondus impositum alteram demit-
tata perfectus obediens, quamuis decreuerit omnia exequi, quæ sunt ex
præcepto, Regula, aut Ordinatione: fugere verò quæ illis repugnant, &
quæcunque sunt mala: ad reliquas tamen res pendet; & quod in se est, non
inclinat pondere affectus alicuius inordinati: sed æquè est indifferens ad
eas prestandas, vel relinquendas; expectans pondus obedientiæ aut ordina-
tionis Superioris: vt quod ille voluerit, absque repugnantia, aut contradi-
ctione eò tendat: non agens, vt Superior ad aliam partem inclinaret. Ita enim
voluntatem suam ad huiusmodi res rectam habet ac indifferentem, vt om-
nino sit ita Superioris voluntati resignata; vt pleno Dominio & potestate v-
tatur ea, ad quam partem voluerit. Eum etiam in modum, quo quis benefi-
cium, aut officium, quod habet, ita alteri resignat; vt totum ius suum in eum
transferat ad liberum eius usum.

RESIGNATIO est animi decretum & generalis resolutio ad faciendum
quicquid Superior voluerit, seruans tamen indifferentiam ad quæuis parti-
cularia, donec Superior aliquid indicet aut decernat. Eum in modum, quo
Saulus dixit Christo Domino: a Domine, quid me vis facere? hoc est, iube
quicquid volueris: sum enim indifferens, resignatus, & promptus, ad
exequendum quicquid iusseris. O verbum (ait Sanctus Bernardus) bre-
ue, sed plenum, viuum, efficax, omnique laude dignum! *Breue* est, eò

Xxx 2

quodd

Lib. 4. c. 10.

a. Annum
p. 6:
Serm. in cõ-
uers. S. Pau-
li.